

A feltámadott Úr

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Dániel 9:24-27; Márk 15:42-47; 16;
János 20:11-18; 1Korinthus 15:1-8; Kolossé 2:10-12

„Az pedig így szólt hozzájuk: Ne féljete! A názáreti Jézust keresitek, akit megfeszítettek? Feltámadt, nincs itt; íme, a hely, ahova őt helyezték” (Mk 16:6, ÚRK).

Jézus kereszthalála megkondította a lélekharangot a tanítványok reményei és hite felett. Sötét hétvége volt ez a számukra, hiszen nemcsak Mesterük halálának tényével kellett megbirkózniuk, hanem a saját életüket is féltették (Jn 20:19).

Márk evangéliumának utolsó fejezete a 16., ezt áttanulmányozva megvizsgáljuk, mi történt Jézus halála után.

Először a feltámadással foglalkozunk, majd azzal, hogy miért mentek az asszonyok a sírhoz vasárnap reggel. Adventisták néha visszariadtak a feltámadás reggelének témájától, ugyanis mások a vasárnap szentségének igazolására használták fel ezt a történetet. Mi azonban inkább azt keressük, hogyan örülhetünk a vasárnapi feltámadásnak, noha sajnos kinőttek belőle hamis teológiai nézetek is.

Másodszor, a tanulmányunk magyarázza Márk 16. fejezetének első verseit, összekapcsolva e szavakat az egész könyvön átívelő témával. A hétfői és a keddi rész ezeket a kérdéseket taglalja mélyebben.

Harmadszor pedig szerdán és csütörtökön, a hét lezárásaként Márk 16 további szakaszát tanulmányozzuk, átgondoljuk, milyen küldetést szán nekünk ez által is Isten. Végül egy felhívás vár *Márk evangéliuma* olvasóira: hirdessék az evangéliumot szerte a világon.

ÖRÜLJETEK, FELTÁMADT!

Olvassuk el Mk 15:42-16:6 szakaszát! Mi történik itt? Miért különösen sokatmondó ez a történet a feltámadás elbeszélése kapcsán?

Az evangéliumok írói mindnyájan egyetértenek abban, hogy Jézus az „előkészület napján” halt meg (Mt 27:62, SZIT; Mk 15:42; Lk 23:54; Jn 19:14, 31, 42). A legtöbb kommentátor ezt úgy értelmezi, hogy ez a nap csütörtök naplementétől péntek naplementéig tartott. Jézus tehát péntek késő délután halt meg, és gyorsan, még naplemente előtt eltemették. Szombatnapon az Úr a sírban nyugodott, és a tanítványai is pihentek. *„Szombaton azonban pihentek a parancsolat szerint”* (Lk 23:57, ÚRK), ami elég furcsa lett volna, ha Jézus valóban kisebbítette volna - még ha csak az ő gondolataikban is - a negyedik parancsolat megtartásának kötelezettségét. Szombat este az asszonyok illatos keneteket vásároltak, és vasárnap kora reggel a sírhoz mentek, hogy befejezzék a szokásos temetési rituálét. Ekkor azonban Jézus már nem volt a sírboltban! A keresztények már a 2. századtól kezdve nagy jelentőséget tulajdonítottak annak, hogy Jézus vasárnap támadt fel. Ezen az alapon tartják szentnek a vasárnapot. Csakhogy valóban tanítja a vasárnap szentségét az Újszövetség?

Olvassuk el Kol 2:10-12 verseit! Mi a feltámadás újszövetségi emlékűnepe?

A Bibliában egy szó sem utal arra, hogy a vasárnapot kellene megszentelni a feltámadás emlékére, mert a keresztség a feltámadás emlékűnepe. *„Eltemettünk azért övele együtt a keresztség által a halálba; hogy miképpen feltámasztatott Krisztus a halálból az Atyának dicsősége által, azonképpen mi is új életben járjunk”* (Róm 6:4).

Adventistaként örülhetünk Jézus vasárnap reggeli feltámadásának. Halála és feltámadása által legyőzte a halált, és az Ő feltámadása miatt a sajátunkban is bízhatunk.

„Áldott az Isten és a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja, aki az ő nagy irgalmassága szerint újonnan szült minket élő reménységre Jézus Krisztusnak a halálból való feltámadása által” (1Pt 1:3). Figyeljük meg, milyen megingathatatlan bizonyossággal írja Péter, hogy Jézus feltámadt - és Pál is az eggyel fentebb idézett igeversben! Hogyan lehet nekünk is ilyen bizonyosságunk?

A KÖVET ELHENGERÍTETTÉK

Olvassuk el Mk 16:1-8 és 1Kor 15:1-8 szakaszát! Milyen közös elemek vannak ebben a két igerészben?

A feltámadás története mindegyik evangéliumban szerepel. Mindegyik más-más szemszögből írja le az eseményeket, de a beszámolók egyaránt tartalmazzák a kulcsmozzanatokat, amelyek 1Kor 15:1-8 szakaszában is szerepelnek. Négy gondolat újra és újra megjelenik: *meghalt, eltemették, feltámadt, látták*. Márknál a *meghalt* és *eltemették* a 15. fejezetben olvasható. A *feltámadt* és *látták* a 16. fejezetben jelenik meg, csak hogy egy kis csavarral. Mk 16:7 említést tesz egy galileai találkozásról, „*ott majd meglátjátok*” (lásd János 21. fejezet). Vannak, akik elképzelhetetlennek tartják, hogy a keresztények hisznek a feltámadott Úrban. A feltámadás bizonyossága azonban alapvető és értelemszerű. Először is, aki hisz a Teremtő Istenben (lásd 1Mózes 1-2. fejezet), annak észszerűvé válik a feltámadás, a csoda gondolata. Istennek, aki megteremtette a világegyetemet, majd a földi életet, bizonyára volt hatalma, ha úgy döntött, hogy feltámassza Jézust. Isten létezése nem teszi Jézus feltámadását elkerülhetlenné, csak észszerűvé. Továbbá a sír biztosan üres volt. Ennek tényét még az ateista történészek is elfogadják. Máskülönb a feltámadására vonatkozó állítás már a kezdetektől fogva megbukott volna, mert ha ott lett volna a teste, az cáfolta volna a feltámadásának hírét. Még tovább lépünk: lehetetlen az a magyarázat, hogy a tanítványai ellopták Jézus testét, hiszen semmiképp sem juthattak volna át az örökön. Viszont még ha sikerült is volna nekik, és valóban elvitték volna a testet, vajon miért nem tartóztatták le őket ezért? Mert a vallási vezetők tudták, hogy nem lopták el Jézus testét a tanítványok. Emellett többen tanúsították, hogy látták a feltámadt Krisztust. Először sokan nem hitték el a feltámadás hírét, köztük a tanítványok sem. Krisztusnak volt egy ádáz ellensége: Pál (régi nevén Saul), aki nemcsak azt állította, hogy látta a feltámadott Urat, hanem azt is, hogy ez a tapasztalat az élete egész irányát megváltoztatta, méghozzá gyökeresen. Végül (bár sorolhatnánk sok egyéb okot), mi mással magyaráznánk a keresztény egyház elindulását, amelyet azok az emberek alapítottak, akik állították, hogy saját szemükkel látták a feltámadt Urat? Miért vállalták volna a halált is olyasmért, amiről tudták, hogy hazugság? Hatalmas bizonyossággal szolgál következetes bizonyágtételük Jézus feltámadásáról. Ezek közül néhány egészen korai, Jézus halála utáni beszámoló (ApCsel 3:15), mások pedig évekkel későbbi keletűek (1Pt 1:3).

ASSZONYOK A SÍRNÁL

„Azok az asszonyok, akik Krisztus keresztnél álltak, órákig vigyáztak és vártak a szombat elmúlására. A hét első napján már nagyon korán útban voltak a sírbolthoz. Magukkal vitték az értékes fűszereket, hogy megkenjék az Üdvözítő testét. Nem gondoltak a feltámadására. Reménységük napja leáldozott, és sötét éjszaka telepedett a szívükre. Útközben beszélgettek, részletesen megemlékeztek Krisztus irgalmas cselekedeteiről és vigasztalást nyújtó szavairól. Erre az ígéretre azonban nem emlékeztek: *»Ismét meglátlak majd titeket«* (Jn 16:22)” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 695. o.).

Olvassuk el Mk 16:1-8 verseit! Mi történt itt, és hogyan reagáltak az asszonyok?

Az evangélium olvasója már a kezdet kezdetétől tudja, hogy Jézus a Messiás. A szövegben azonban Péter volt az első (nem megszállott ember), aki kijelentette róla, hogy Ő a Messiás (Mk 8:29). Ez a hitvallás pedig csak a könyv felénél történik meg, nem előbb! *Márk evangéliumában* Jézus végig hallgatásra kéri az embereket arról, hogy ki Ő, vagy a gyógyításról, amit csoda folytán tett. Mk 1:44 versében azt mondja egy leprásnak, hogy senkinek ne beszéljen a gyógyulásáról. Mk 5:43 versében megkéri Jairust és a feleségét, hogy ne beszéljenek senkinek a lányuk feltámasztásáról. Mk 7:36 versében egy süketnéma ember meggyógyításának elhallgatását kéri. Megparancsolja a tanítványainak is, ne mondják el, hogy Ő a Messiás (Mk 8:30; lásd még Mk 9:9). Bizonyára leginkább azért, hogy hagyjon időt magának a szolgálata befejezésére Dán 9:24-27 időpróféciái szerint. Ebben a jelenetben, legalábbis eleinte, nem beszéltek a történekről még azután sem, hogy értesültek Jézus feltámadásáról. Félelmükben és csodálkozásukban az asszonyok elmenekültek a sírtól. A hallgatás azonban nem tartott sokáig. Mire *Márk evangéliumának* a végére érünk, ezt olvassuk: *„Azok pedig kimentek, és mindenütt prédikáltak. Az Úr pedig együtt munkálkodott velük, és megerősítette az ígét az azt kísérő csodálatos jelekkel”* (Mk 16:20, ÚRK).

Tehát itt már a múlté az az ismétlődő minta, hogy mindenki hallgasson Jézusról, a kilétéről és a tetteiről. A könyv végén a követői „mindenütt” prédikáltak.

Miért nem szabad hallgatnunk Jézusról és arról, amit értünk tett? Ma kinek beszélhetsz Jézusról és a megváltási tervről?

JÉZUS MEGJELENIK MÁRIÁNAK ÉS MÁSOKNAK

Olvassuk el Mk 16:9-20 szakaszát! Mit adnak hozzá ezek az igeversek a feltámadás történetéhez?

A Mk 16:9-20 szakaszában szereplő események közül szinte mindnek van párhuzamos leírása az Újszövetségben: magdalai Mária látja Jézust a sírnál (Mt 28:1, 9-10; Jn 20:11-18; vö. Lk 8:2); két férfi találkozik vele a vidéki úton (Lk 24:13-35); a tizenegy tanítvány megbízást kap (Mt 28:16-20; Lk 24:36-49; Jn 20:19-23).

Magdalai Mária volt az első, aki újra látta élve Jézust (Jn 20:11-18), aztán más asszonyok is látták (Mt 28:8-10). Figyelemreméltó, hogy elsőként nők látták a feltámadott Urat. Mivel az ókori világban a nők szava nem számított erős tanúvallomásnak, ha ez kitalált történet lett volna, férfiakat neveztek volna meg első szemtanúkként. Csakhogy nem férfiak látták először, nem a tizenkettő, hanem egy asszony. Ő mondta el a jó hírt a tanítványoknak, akik kicsit sem meglepő módon nem hittek a beszámolónak, főként azért nem, mert még mindig hihetetlennek vélték, másrészt pedig sajnos azért, mert Mária nő volt.

A Jézus feltámadása mellett érvelő hitvédők a történet hitelességének erős bizonyítékeként emlegették, hogy asszonyok látták elsőként Jézust.

Miről számol be Mk 16:14 verse, ami érthetetlen lenne, ha csak kitaláció volna ez a történet?

Amennyiben a tanítványok csak kitalálták volna a történetet, vajon miért tüntették fel magukat ilyen rossz színben? Jézus megfeddte őket a keményszívűségükért. Az evangéliumi beszámolók Jézus elfogatásától kezdve, a feltámadását követő megjelenésein át kifejezetten negatív fényben tüntetik fel a tanítványokat: menekülnek, tagadnak, hitetlenkednek és így tovább. Ennek semmi értelme sem lenne, ha a történetet csak kitalálták volna.

A feltámadt Krisztusról és a mindenki számára felkínált reménységről szóló későbbi bátor és rendíthetetlen prédikációik viszont hatalmas bizonyítékként szolgálnak arra, hogy állításaik igazak.

Hogyan kerülhetjük el, hogy a kétely és a hitelenség csapdájába essünk? Miért kell nap mint nap a feltámadott Krisztushoz kapcsolódnunk?

MENJETEK EL AZ EGÉSZ VILÁGRA!

Olvassuk el Mk 16:14-20 verseit! Mit mondott Jézus a tanítványainak, amikor megjelent nekik? Szavai mit jelentenek a számunkra?

Csupán a leírásból tudhatjuk meg, hogy mit mondott Jézus először a tanítványoknak (Mk 16:14). Megfedte őket hitelenségükért és keményszívűségükért. A hitelenség nem csak napjaink problémája. Ahogy már láthattuk, Jézus első tanítványai is küzdöttek ezzel (Mt 28:17; Jn 20:24-29), pedig ők találkoztak a testben megjelent Jézussal, újra meg újra látták a csodáit. Feltámadásának valóságos voltát különböző dolgokkal bizonyította. Erős alapot képez a hitnek a tanítványok bizonyágtétele a hétfői tanulmányban közölt bizonyágokkal együtt. Jézus megbízta a tanítványokat, hogy vigyék el az örömezenetet a világnak. Parancsa mindenkire kiterjed. El kell menni az egész világra, hirdetve az evangéliumot minden teremtménynek. Jézus elmondta azt is, hogy mi lesz fáradozásuk eredménye: a hívők üdvözlnek, a hitetlenek elvesznek. Jézus azt is felvázolta, hogy munkájukat jelek és csodák fogják kísérni: démonokat űznek ki, új nyelveken szólnak, védelmet kapnak a veszélyben és betegeket gyógyítanak. Voltak, akik tévesen úgy értelmezték Mk 16:18 versét, mintha a keresztények azzal mutathatnák meg hitüket, hogy mérges kígyókat vesznek fel. Pedig semmiképpen nem igazolja ez az igevers az efféle, Istent kísértő magatartást. Jézus itt olyan védelemre utalt, amit a misszióban tevékenykedők tapasztalhatnak, Pálnak az ApCsel 28:3-6 szakaszában leírt esetéhez hasonlóan.

Természetesen a Biblia nem tanítja azt, hogy a keresztényeket mindig megvédi az Úr a bajtól. Időnként jönnek látja, hogy csodát tegyen, ha az evangélium ügyének előmozdítását segíti vele, de a keresztények időnként szenvednek bizonyágtételükért. Ezekben a helyzetekben türelmes kitartásuk is a hitük erejét bizonyítja.

Majd, miután minden küldetését teljesítette, Jézus *„felvitetett a mennybe, és az Isten jobbára ült”* (Mk 16:19, ÚRK). Felemelkedett, hogy Isten jobbára üljön, a legfőbb hatalom helyére, mert legyőzte a gonosz minden seregét.

Figyeljük meg az utolsó verset! *„Mindenhová”* elmentek hirdetni az evangéliumot, de nem voltak egyedül. *„Azok pedig kimentek, és mindenütt prédikáltak. Az Úr pedig együtt munkálkodott velük, és megerősítette az ígét az azt kísérő csodálatos jelekkel”* (Mk 16:20, ÚRK). Az Úr velük volt, és megígéri, hogy velünk is marad, miközben folytatjuk az általuk elkezdett munkát.

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, „Feltámadott az Úr” (688-694. o.) és „Menjetelek el és tanítsatok minden népeket!” (722-734. o.) c. fejezetek

„A hívő emberek számára Krisztus a feltámadás és az élet. Üdvözítőnknél Isten helyreállította azt az életet, amely a bűn által elveszett. Mivel az életet önmagában hordozza, azért meg tudja eleveníteni azokat, akiket akar. Isten felruházta Őt a halhatatlanság adásának a jogával. Azt az életet, amelyet letett ember voltában, ismét felveszi, és az emberiségnek adja. *»Én azért jöttem - mondta -, hogy életük legyen és bővülködjenek«* (Jn 10:10). *»Valaki pedig abból a vízből iszik, amelyet én adok néki, soha örökké meg nem szomjúhozik; hanem az a víz, amelyet én adok néki, örök életre buzgó víznek kútfeje lesz őbenne«* (Jn 4:14). *»Aki eszi az én testemet, és issza az én véretem, örök élete van annak, és én feltámasztom azt az utolsó napon«* (Jn 6:54).

A hívő emberek számára a halál csak egy röpké pillanat, és nincs nagy jelentősége. *»Ha valaki megtartja az én beszédemet, nem lát halált soha örökké... nem kóstol halált örökké«* (Jn 8:51-52). A keresztények számára a halál csak elalvás, egy pillanatnyi csendesség és sötétség. A Krisztussal való élet Istenben elrejtett élet. *»Mikor a Krisztus, ami életünk megjelen, akkor majd ti is, Ővele együtt, megjelentek dicsőségben«* (Kol 3:4)” (i. m. 694. o.).

Még ateista történészek is elismerik, akik nem tudják elfogadni a feltámadás valóságát, hogy Jézust megölték, aztán a halála után sokan állították: látták a feltámadt Krisztust; ők alkották a keresztény egyház magját. Egyesek ezt az állítást azzal próbálják magyarázni, hogy Jézusnak volt egy ikertestvére, vagy az első tanítványok hallucináltak, csak azt hitték, Jézust látták. Mások szerint Jézus valójában nem halt meg, csak elájult, majd később feltámadt, de mindezek az érvek tarthatatlanok.

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Miért hazudtak volna a tanítványok Jézus feltámadásáról? A hitük miatt csak gyűlölet, kirekesztés és üldözés várhatott rájuk. Mi hasznuk lehetett volna abból, hogy kitalálnak egy ilyen történetet?
- 2) Jézus feltámadásával kapcsolatosan melyik érv a legmeggyőzőbb számodra? Indokold meg a válaszodat a csoportban!
- 3) Időzzünk még el a Jézus feltámadása által nyert reménynél! Olvassuk el 1Korinthus 15. fejezetét! Milyen jelentőséget tulajdonított Jézus feltámadásának Pál?

MEGNYUGTATÓ VÁLASZOK

„Mert amint magasabbak az egek a földnél, akképpen magasabbak az én útaim útaitoknál, és gondolataim gondolataitoknál” (Ézs 55:9).

„Elgondolásaink nem esnek mindig egybe Isten terveivel... A szerető, gondoskodó Isten törődik velünk, és jobban ért minket, mint ahogy önmagunkat értjük, ezért nem engedi, hogy csak a saját vágyaink kielégítésére törekedjünk... Terveink sokszor azért mennek füstbe, hogy az Úr tervei teljesüljenek, amelyek igazán az érdekünket szolgálják...

Az örök életben nyilvánvalóvá válnak majd a titkok, amelyek miatt itt bosszankodunk vagy csalódunk. Meg fogjuk látni, hogy legnagyobb áldásaink közé tartoznak azok az esetek, amelyeket válasz nélkül maradt imáknak és csalódásoknak véltünk.

Nem vagyunk még lelkileg annyira érettek, hogy megérthetnénk Isten titkait. Ám amikor majd a mennyei család tagjai lehetünk, e rejtélyek feltárulnak előttünk... Akkor az Úr sok mindent felfed előttünk, megmagyaráz olyan kérdéseket, amelyekről most hallgat... A Gondviselés útjai világossá válnak, Krisztus által megérthetjük a kegyelem titkait. Magyarázatot kapunk arra, amit most nem tudunk felfogni, ami nehezen érthető. Meglátjuk majd a rendet abban, ami most megmagyarázhatatlannak tűnik; a bölcsességet mindabban, amit Isten visszatartott; a jóságot és a kegyelmet abban, amit megadott nekünk. Az igazság feltárul előttünk, semmi nem marad homályban... Szívünk repesni fog az örömtől. Örökre vége lesz a küzdelmeknek, a nehézségek megoldódnak.

Az eljövendő világban megértünk majd mindent, amit eddig nem láttunk tisztán Isten gondviselését illetően. A nehéz kérdésekre magyarázatot kapunk. A kegyelem titkai kibontakoznak előttünk. Ahol most véges elménkkel csak kuszaságot és teljesületlen ígéretek látunk, ott a legtökéletesebb és legszebb harmóniát fedezhetjük majd fel. Be fogjuk látni, hogy a végtelen szeretet rendelte el azokat a tapasztalatokat, amelyek a legnehezebbnek tűntek. Kimondhatatlan örömmel tölt el, ha majd mindenben felismerjük Isten gyöngéd gondoskodását, aki minden dolgot a javunkra formált” (Ellen G. White: *Maranatha*. 322. o.).